

РЕШЕНИЕ

№ 4694

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4238** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на „Е. – Ф.“, ЕИК[ЕИК], чрез пълномощника си адв. Г. М. от САК, срещу решение от 09.02.2022 г., постановено по НАХД № 16571/2020 г. по описа на СРС, НО, 107 състав, с което са потвърдени Наказателно постановление №156/04.11.2020 г., издадено от председателя на Патентно ведомство (ПВ), с което на касатора на основание чл. 81, ал. 1 ЗМГО /отм./ е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв. и на основание чл. 81, ал. 5 от с.з. 108 бр. дрехи са отнети в полза на държавата. С решението е потвърдено и наказателно постановление № 157/04.11.2020 г., издадено от председателя на ПВ, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв., на основание чл. 81, ал. 1 ЗМГО /отм./ и на основание чл. 81, ал. 5 с.з. 193 бр. дрехи са отнети в полза на държавата.

В жалбата се поддържа становище за недопустимост, неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на въззивното решение. Същото било постановено при нарушение на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от СРС. Алтернативно се иска отмяна на процесното наказателно постановление. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът не е представляван.

Ответникът по касация – Патентно ведомство на Република България, не е представляван и не е заявил становище по касационната жалба.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е частично основателна.

Въззивният съд е проверил описаната в АУАН и НП фактическа обстановка и е установил, че на 11.10.2017 г. е била извършена специализирана полицейска проверка от служители на 01 РУ-СДВР съвместно със служители от Патентно ведомство на РБ на търговски обект — магазин за дрехи в безистен, находящ се на адрес в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. В хода на проверката е установено, че се предлагат за продажба и се съхраняват със същата цел стоки - спортни облекла, носещи знаци на защитени търговски марки, а именно: R. Plein, G. A., M., D., V., G., T. H., Dolce&G., K. и др., за които управителят не е представил документи за произход, както и такива, които да удостоверяват съгласието на притежателите на регистрираните марки или на лица, които по законен ред са придобили правото да използват в търговската дейност по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗМГО/отм./. Извършено е процесуално-следствено действие претърсване и изземване, обективизирано в съответен протокол, като е образувано досъдебно производство № 15341/2017г. по описа на 01 РУ- СДВР, пр.пр. № 38471/17г. срещу управителя на дружеството А. Я. Е..

На 21.03.2018г. служители на 01 РУ-СДВР извършват проверка в същия търговски обект - магазин за дрехи в безистен, находящ се на адрес в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. В хода на проверката отново е установено, че се предлагат за продажба и се съхраняват със същата цел стоки - спортни облекла, чанта, портфейл и кутии, означени със знаци на регистрирани търговски марки, а именно: R. Plein, G. A., M., D., L. V., M., G., T. H., Dolce&G., A. M. и др., за които управителят отново не е представил документи за произход на стоките, както и такива, които да удостоверяват съгласието на притежателите на регистрираните марки. Извършено е процесуално-следствено действие претърсване и изземване, обективизирано в съответен протокол, като е образувано досъдебно производство № 15098/2018г. по описа на 01 РУ- СДВР, пр.пр. № 11617/18г. срещу управителя на дружеството А. Я. Е..

С постановление от 04.07.2018г. двете досъдебни производства са обединени. С постановление на СРП от 13.08.2020г. е прекратено досъдебното производство № 15341/17г. по описа на 01 РУ-СДВР, пр.пр. № 38471/17г. по описа на СРП, под който номер са обединени двете досъдебни производства, като с писмо с вх. № 349/20.10.2020г. материалите без иззетите стоки са постъпили в Патентно ведомство за извършване на действия по компетентност.

В хода на досъдебното производство е назначена и изготвена маркова и оценителна експертиза на дрехи на обща стойност 20716 лева, иззети на 11.10.2017г., и на дрехи, чанта, портфейл и кутии на обща стойност 44168.50 лв., иззети на 21.03.2018г. В НП № 156 и НП № 157, предмет на обжалване в пред въззивния съд, подробно са описани

иззетите стоки, знаците, с които са означени, сходството им с определени регистрирани марки, както и паричната стойност на стоката в лева.

В хода на досъдебното производство управителят на [фирма] е представил фактури № [ЕГН]/16.10.17г. и № [ЕГН]/14.09.17г. от [фирма], като в тях е посочена артикулната група „дрехи“ и е приложен опис на стоки и наименования на търговски марки. В хода на разследването не са събрани доказателства, че [фирма] е лице, което по законен ред е придобило правото да използва в търговската си дейност стоките по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗМГО/отм./, а [фирма] - правомерно да използва в търговската дейност стоките по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗМГО/отм./ със съгласието, знанието или под контрола на маркопритежателите.

Видно от договор за наем от 08.01.2017г. [фирма] стопанисва търговския обект, в който са открити и иззети на процесиите дати процесиите стоки. В тази насока са и приобщените писмени доказателства - договор за абонаментно сервизно обслужване на касови апарати № 240/16.03.17г. между [фирма] и [фирма], свидетелство за регистрация на фискално устройство, заявление за работно време на стационарен търговски обект.

На 4.11.2020г. е издадено НП № 156/4.11.2020г., с което на [фирма] на основание чл. 81, ал. 1 ЗМГО/отм./ е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева и са отнети в полза на държавата за унищожаване иззетите стоки. На същата дата - 4.11.2020г., е издадено и НП № 157/4.11.2020г., с което на [фирма] на основание чл. 81, ал. 1 ЗМГО/отм./ е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева и са отнети в полза на държавата за унищожаване иззетите стоки.

За да потвърди така издадените наказателни постановления СРС е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, като съдът е анализирал събраните по делото доказателства и относимата правна уредба към датата на извършване на процесните нарушения. Съдът е мотивирал извод, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а материалния закон е приложен правилно.

Според разпоредбата на чл. 218 от АПК касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Касационната инстанция споделя правните изводи на СРС, но само по отношение на Наказателно постановление № 157/2020 г.

Наказателно постановление № 156/2020 г. подлежи на отмяна, тъй като е изтекла абсолютната давност за санкционираното с него нарушение. Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Единствената уредба в ЗАНН във връзка с давността обхваща изпълнението на наказанието (чл.82 от ЗАНН) и сроковете за образуване на административнонаказателното производство и издаване на наказателно постановление (чл.34 от ЗАНН). Поради липса на изрична регламентация в ЗАНН на въпроса за абсолютната давност за административнонаказателно преследване, по силата на преpraщачата норма на чл. 11 от ЗАНН приложение намират разпоредбите

за абсолютната давност в НК. По аргумент от чл. 81, ал. 3 вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК във връзка с чл.11 от ЗАНН абсолютната давност за административнонаказателно преследване е четири години и половина от извършване на нарушението. В конкретния случай датата на извършване на нарушението е 11.10.2017г., поради което срокът на абсолютната давност е изтекъл на 11.04.2022 г.

По тези съображения решението на СРС в тази му част е неправилно и подлежи на отмяна.

Съгласно чл. 81, ал. 1 ЗМГО /отм./ лице, което използва в търговската дейност по смисъла на чл. 13 стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка, без съгласието на нейния притежател, се наказва с глоба от 500 до 1500 лв., а едноличните търговци и юридически лица - с имуществена санкция в размер от 1000 до 3000 лв. След отмяната на ЗМГО /ДВ, бр. 98 от 13.12.2019 г./ и приемането на новия ЗМГО /обн. ДВ, бр. 98, 13.12.2019 г. наказуемостта на това нарушение не е отпаднала, като нормата на чл. 127, ал. 1 от новия ЗМГО предвижда състав на същото нарушение, като разликата е единствено в размера на предвидената санкция.

Въззивният съд при установяване на фактическата обстановка в конкретния случай не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила за събиране и преценка на доказателствата. Фактите по делото не са спорни между страните, поради което правилен и законосъобразен е извода на СРС, че касаторът е извършил вмененото му нарушение. Потвърждавайки процесното наказателно постановление, съдът е постановил един правилен в тази му част съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

По отношение възражението, че съдът не е следвало да разглежда две НП в едно производство, поради което решението му било недопустимо поради това процесуално нарушение, касационната инстанция намира следното:

За да е съществено едно процесуално нарушение следва да се установи, че то е повлияло на начина, по който административнонаказващият орган формира волята си, или че с допускането му, правото на защита на наказаното лице е накърнено. В процесния случай е налице идентитет между двете нарушения, тъй като се касае за едно и също нарушение, извършено от едно и също лице, при еднородна фактическа обстановка. Преценката дали е налице съществено процесуално нарушение следва да се извършва за всеки конкретен случай. В настоящия случай такова нарушение не е налице. Действително производството е следвало да бъде разделено, но с оглед процесуална икономия и предвид обстоятелството, че се касае едно и също нарушение, извършено от едно и също юридическо лице, с еднаква правна квалификация, при еднаква фактическа обстановка, то разглеждането на жалбата срещу двете постановления в едно производство не е съществено процесуално нарушение. Касаторът се е защитавал срещу едни и същи факти и е упражнил правото си на защита в пълнота. По тези съображения съдът намира възражението на касатора в тази насока за неоснователно.

Както беше отбелязано по – горе, санкционната норма предвижда налагане на имуществена санкция в размер то 1000 до 3000 лв. В тази връзка, съдът намира за неправилно определен размера и в максимално предвидения от закона такъв. В НП бланкетно е посочено, че този размер на санкцията е справедлив, но според съда, размерът следва да бъде намален на 1000 лв., отчитайки и разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗАНН. Ето защо, решението на СРС следва да бъде отменено в тази му част, като

размерът на имуществената санкция следва да бъде намален от 3000лв. на 1000 лв.
С оглед изхода на спора на касатора следва да се присъдят разноски, съобразно уважената част от жалбата. Видно от приложения по делото договор за правна защита и съдействие размерът на адвокатското възнаграждение е в размер на 300 лв. С оглед факта, че НП № 156/2020 се отменя изцяло, а НП № 157/2020 г. се изменя в частта относно размера на имуществената санкция, на касатора следва да се присъдят разноски в размер на 50 лв., съобразно уважената част от жалбата.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 09.02.2022 г., постановено по НАХД № 16571/2020 г. по описа на СРС, НО, 107 състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление № 156/2020 г., издадено от председателя на Патентно ведомство на Република България, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 156/2020 г., издадено от председателя на Патентно ведомство на Република България.

ОТМЕНЯ решение от 09.02.2022 г., постановено по НАХД № 16571/2020 г. по описа на СРС, НО, 107 състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление № 157/2020 г., издадено от председателя на Патентно ведомство на Република България, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 157/2020 г., издадено от председателя на Патентно ведомство на Република България, като намалява размера на наложената имуществена санкция от 3 000 лв. на 1 000 лв.

ОСЪЖДА Патентно ведомство на Република България да заплати на [фирма] сума в размер на 50 лв., представляваща адвокатско възнаграждение, съответно на уважената част от жалбата.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.